

Sygn. akt I PK 34/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko "R., - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i Spółka" spółce
komandytowej z siedzibą w W.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi
z dnia 16 września 2014 r., sygn. akt VII Pa 243/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 345 (trzysta czterdzieści pięć) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa E. K. przeciwko „R.,- Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i Spółka” spółce komandytowej z siedzibą w W. (przekształconej następnie w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą R. - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, oddalił apelację powódki i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadniając to zaistnieniem sytuacji, w której zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. W ocenie skarżącej oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z niewłaściwej wykładni art. 30 § 4 k.p. przez wyciągnięcie wniosków odmiennych od tego co wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawy. Redakcja przyczyny wypowiedzenia w ocenie powódki nakazywała Sądowi dokonanie oceny tej przesłanki z punktu widzenia prawa karnego, chociażby z uwagi na treść art. 52 § 1 pkt 2 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na

etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). W sprawie brak jest oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Dokonane przez Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne w sprawie, byłyby zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej. Podkreślić należy, że w podstawach skargi kasacyjnej podniesiono jedynie zarzuty naruszenia prawa materialnego, brak jest natomiast zarzutów naruszenia prawa procesowego. Ponadto zgodnie z ustaleniami faktycznymi w sprawie w oświadczeniu o rozwiązaniu stosunku pracy z powódką pracodawca powołał się na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, a więc Sady dokonywały wykładni art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Nie stosowały natomiast art. 52 § 1 pkt 2 k.p., którego naruszenie przez błędną wykładnię podnosi skarżąca w podstawach skargi kasacyjnej, pomijając przy tym karnoprawną ocenę okoliczności, że łączna wartość mienia pracodawcy, do którego odniesiono się w oświadczeniu, wynosić miała 100,30 zł. Tym bardziej niezwiązany ze sprawą jest w związku z powyższym podniesiony w podstawach skargi zarzut naruszenia art. 30 § 2 w związku z art. 45 § 1 k.p.

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).